

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobkyně: **N. K. T. P.**
v ČR zajištěné ubytování na adrese
Č. K.
zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 10. 2022, č. j. MV-142226-4/SO-2022,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Krajskému soudu v Plzni došla dne 3. 11. 2022 žaloba shora uvedené žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., již se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7. 10. 2022, č. j. MV-142226-4/SO-2022 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o žádosti žalobkyně o nové posouzení důvodů pro neudělení dlouhodobého víza za účelem rodinným tak, že žalovaná shledala, že je dán důvod pro neudělení takového víza dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“).
2. § 17b zákona o pobytu cizinců stanoví, že dlouhodobým vízem je vízum k pobytu nad 90 dnů.
3. Podle § 30 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců uděluje ministerstvo vízum k pobytu nad 90 dnů na žádost cizince, který hodlá pobývat na území za účelem vyžadujícím pobyt na území delší než 3 měsíce.
4. Skutečnost, že žádost žalobkyně, která byla předmětem napadeného rozhodnutí, byla žádostí podle § 30 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy žádostí o dlouhodobé vízum, byla zřejmá z obsahu napadeného rozhodnutí (např. str. 1 a 4). Žalobkyně to výslovně potvrdila v první větě bodu 2 žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

5. Před věcným posouzením důvodnosti žaloby se soud nejprve zabýval otázkou její přípustnosti a dospěl k závěru, že žaloba je nepřipustná podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s., neboť žalobkyně žalobou napadá rozhodnutí správního orgánu, které je vyloučeno ze soudního přezkumu dle § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
6. Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[n]estanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.“
7. Podle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba nepřipustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.
8. Podle § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že „[z] přezkoumání soudem jsou vyloučena rozhodnutí o neudělení dlouhodobého víza a rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza.“
9. Napadeným rozhodnutím bylo rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza. Takové rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (srov. právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013, č. j. 1 Ans 9/2013-39, publ. pod č. 2973/2014 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 26. 9. 2019, č. j. 9 Azs 115/2018-39, bod 14). Podle § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je však vyloučeno ze soudního přezkumu, přičemž tato výlučka soudního přezkumu není v rozporu s ústavním pořádkem, neboť na udělení víza nemá žadatel nárok a neudělením víza není zasazeno do žádného základního práva, kterému podle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod náleží soudní ochrana (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 5 Azs 283/2018-28, bod 9 a tam citovaná judikatura, zejm. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11). Napadené rozhodnutí je tedy podle vnitrostátní úpravy vyloučeno ze soudního přezkumu, a proto by měla být žaloba proti němu soudem pro nepřipustnost odmítnuta.
10. Článek 47 odst. 1 Listiny základních práv EU stanoví: „Každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených tímto článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem.“
11. Soud se vzhledem k uvedenému čl. 47 Listiny základních práv EU zabýval otázkou, zda přípustnost žaloby, kterou vylučují vnitrostátní předpisy, nevyplývá z unijních předpisů. Členské státy totiž musí zajistit soudní ochranu práv, která jednotlivcům vyplývají z unijního práva. Bylo-li by právo žalobkyně na udělení dlouhodobého víza odvozeno z unijních předpisů, měla by žalobkyně právo na soudní přezkum rozhodnutí o neudělení takového víza (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2019, č. j. 10 Azs 112/2018-50, body 11 a 12; a rozsudky Soudního dvora Evropské unie ze dne 13. 12. 2017, Soufiane El Hassani proti Minister Spraw Zagranicznych, věc C-403/16; a ze dne 16. 5. 2017, Berlioz Investment Fund, věc C-682/15).
12. Soud zjistil, že žalobkynin případ nespadá do působnosti unijního práva.
13. Při vydávání víz uplatňují správní orgány z unijního práva vízový kodex [nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009] a směrnici č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice“; srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 5 Azs 283/2018-28, bod 10; ze dne 18. 9. 2019, č. j. 10 Azs 112/2018-50, bod

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

11; či ze dne 26. 9. 2019, č. j. 9 Azs 115/2018-39, bod 12).

14. Vízový kodex se vztahuje na udělování krátkodobých víz pro pobyty nepřesahující tři měsíce (srov. čl. 1 odst. 1 vízového kodexu a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 6 Azs 253/2016-49, publ. pod č. 3718/2018 Sb. NSS, bod 23). Žalobkyně však požádala o dlouhodobé vízum podle § 30 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 17b téhož zákona. Proto se na udělení víza žádaného žalobkyní vízový kodex nevztahuje.
15. Vízum žádané žalobkyní však není regulováno ani směrnicí. Podle svého článku 1, resp. 3 odst. 1 se směrnice vztahuje jen na občany EU a jejich rodinnými příslušníky. Žalobkyně není občanem EU (je státní příslušnicí Vietnamské socialistické republiky) ani rodinným příslušníkem občana EU (žalobkyně netvrdila, že by jím byla, a v řízení argumentovala vztahem se svou matkou, která je též státní příslušnicí Vietnamské socialistické republiky). Soud poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, publ. pod č. 2420/2011 Sb. NSS, bod 44: „*Ostatně i Soudní dvůr potvrdil, že právo pobytu v členském státě přísluší na základě směrnice 2004/38/ES nikoli všem státním příslušníkům třetích zemí, ale pouze těm státním příslušníkům třetích zemí, kteří jsou ve smyslu čl. 2 bodu 2 této směrnice rodinnými příslušníky občana Unie, který využil své právo volného pohybu. Pobyt, který uvedená směrnice upravuje, je tak v prvé řadě spojen s využitím práva volného pohybu osob. Pokud tedy občan Unie nikdy nevyužil svého práva volného pohybu a vždy pobýval v členském státě, jehož je státním příslušníkem, nespadá pod pojem „oprávněné osoby“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 citované směrnice, stejně tak ani jeho rodinný příslušník (srov. bod 73 rozsudku Soudního dvora ze dne 25. 7. 2008, Metock, C-127/08, Sb. rozh., s. I-6241, a body 35 až 43 rozsudku ze dne 5. 5. 2011, McCarthy, C-434/09“.* Lze ještě dodat, že Směrnice Rady 2003/86/ES, o právu na sloučení rodiny, se na případ žalobkyně nevztahuje, jak sama žalobkyně v druhé větě bodu 2 žaloby potvrdila. Vízum žádané žalobkyní není upraveno uniijním právem. Proto na rozhodnutí o žádosti o takové vízum nelze vztáhnout uniijní požadavky na jeho soudní přezkum.
16. Soud shrnuje, že žaloba je podle vnitrostátního práva nepřipustná a její přípustnost nezakládá ani uniijní právo.
17. Žalobkyně dovozovala přípustnost své žaloby z toho, že chce v ČR realizovat rodinný život se svou matkou a jejím manželem. Napadené rozhodnutí proto mělo zasahovat do základního práva žalobkyně na rodinný život dle čl. 10 odst. 1, 2, čl. 30 a čl. 32 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kdy právo na soudní přezkum napadeného rozhodnutí žalobkyně dovozovala z čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 95/2008-45, publ. pod č. 1955/2009 Sb. NSS, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2020, č. j. 5 A 203/2017-29.
18. V případě cizinců neexistuje ústavně zaručené právo, vyplývající z Listiny základních práv a svobod nebo z mezinárodních smluv o lidských právech, na jejich pobyt na území ČR, a proto cizinci nemají právní nárok na udělení pobytového víza. V případě rozhodnutí o neudělení víza nemůže dojít k zásahu do základních práv a svobod a je tudíž v kompetenci zákonodárce toto řízení vyloučit ze soudního přezkumu, aniž by se tím dostal do rozporu s dikcí čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (srov. právní větu nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

19. V usnesení ze dne 25. 2. 2020, sp. zn. II. ÚS 393/20, bod 25, Ústavní soud dále uvedl, že „[o]tázka udělování víz správními orgány je čistě politická (o čemž ostatně svědčí i vynětí zákonodárcem z přezkumu správními soudy). Pro ústavněprávní přezkum je však podstatné, že touto problematikou rozhodování o neudělení víza, eventuálně o neprodloužení víza ve vazbě na základní práva, se Ústavní soud v minulosti již zabýval v řadě případů. V již citovaném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 23/11. Ústavní soud připomněl, že veškerá jeho rozhodnutí v této právní otázce stojí na tezi, že na udělení víza není právní nárok a neexistuje subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky (vyjma unijních občanů). Ústavní soud tehdy uzavřel, že trvá na dosud traktovaném závěru, dle něhož v případě rozhodnutí o neudělení víza nemůže dojít k zásahu do základních práv a svobod.“
20. Vyloučení soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení víza tedy není v rozporu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, příp. čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod tak, jak tvrdí žalobkyně s odkazem na čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
21. Subjektivní právo na pobyt cizince na území ČR nevyplývá ani z žádného mezinárodního katalogu lidských práv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2020, č. j. 3 Azs 260/2019-27, bod 16). Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod negarantuje právo cizinců vstoupit či přesídlit do konkrétního státu a smluvní strany mají právo kontrolovat vstup, pobyt a vyhoštění cizinců (viz rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 12. 3. 2014 ve věci Kurić a ostatní proti Slovinsku, č. 26828/06, bod 355: „According to the Court’s case-law, the Convention does not guarantee the right of an alien to enter or to reside in a particular country and Contracting States have the right, as a matter of well-established international law and subject to their treaty obligations, including the Convention, to control the entry, residence and expulsion of aliens (see, among many other authorities, *Chahal v. the United Kingdom*, 15 November 1996, § 73, Reports 1996-V; *El Boujaïdi v. France*, 26 September 1997, § 39, Reports 1997-VI; *Baghli v. France*, no. 34374/97, § 45, ECHR 1999-VIII; *Boultif v. Switzerland*, no. 54273/00, § 39, ECHR 2001-IX; *Üner v. the Netherlands [GC]*, no. 46410/99, § 54, ECHR 2006-XII; and *Slivenko*, cited above, § 115).“
22. Co se týká případného extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, žalobkyně nesplňovala přísné podmínky pro jeho přiznání, jak tyto vyplývají z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, když z ničeho nevyplývalo, že žalobkyně nemohla realizovat rodinný či soukromý život v zemi původu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 95/2008-45, publ. pod č. 1955/2009 Sb. NSS). Z ničeho ani nevyplývalo, že by žalobkyně byla závislá na své matce, se kterou chtěla pobývat v ČR. Žalobkyně je státní příslušnicí Vietnamské socialistické republiky. Žije ve Vietnamu u prarodičů z matčiny strany. Je zletilá, má dokončené středoškolské vzdělání, vypomáhá tetě na ořechové plantáži a babičce v domácnosti. Od tety dostává kapesné. Podala žádost o dlouhodobé vízum za účelem rodinným, neboť v ČR chtěla pobývat se svou matkou, která je státní příslušnicí Vietnamu a pobývá v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Současný manžel žalobkyniny matky pobývá v ČR na základě povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně nikdy nebyla v ČR, její matka ji ve Vietnamu od roku 2019 nenavštívila. Tolik tedy i k žalobnímu odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 95/2008-45, publ. pod č. 1955/2009 Sb. NSS, a extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

základních svobod.

23. Přípustnost žaloby nemohla založit ani její argumentace čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť „[v]stup, pobyt a vyhošťování cizinců [...] tomuto ustanovení Úmluvy nepodléhá, neboť rozhodnutí týkající se těchto otázek nezahrnují rozhodnutí o občanských právech ani neznamenají trestní obvinění, což Evropský soud pro lidská práva uvedl poprvé ve věci *Maaouia proti Francii* (rozsudek velkého senátu ze dne 5. 10. 2000, č. 39652/98), na který dále ve své judikatuře konstantně odkazuje“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2019, č. j. 4 Azs 34/2015-41, bod 19; a ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 95/2008-45, publ. pod č. 1955/2009 Sb. NSS).
24. Pokud žalobkyně argumentovala článkem 10 odst. 1 a článkem 30 Listiny základních práv a svobod, není zřejmé, jak se věc žalobkyně týká její lidské důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti a jména, příp. hmotného zabezpečení ve stáří, při nezpůsobilosti k práci a ztrátě živitele. Pokud jde o článek 32 Listiny základních práv a svobod, na který též žalobkyně odkazovala, z tvrzení žalobkyně nevyplývalo, že by byla nezletilým dítětem, ani nezaopatřeným zletilým dítětem.
25. Stran žalobní argumentace rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2020, č. j. 5 A 203/2017-29, soud uvádí, že ji neshledal důvodnou. Městský soud v Praze přezkoumával rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza za účelem společného soužití s manželem žadatelky, kdy jednou z žalobních námitek bylo tvrzení, že se v případě žádosti žadatelky po materiální stránce jednalo o žádost o povolení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny manželů podle § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Městský soud v Praze tedy musel meritorně posuzovat, zda žadatelka žádala o dlouhodobé vízum, nebo o dlouhodobý pobyt, kdy v bodě 27 rozsudku uzavřel, že šlo o dlouhodobé vízum. Předmětem sporu byla tedy otázka samotného charakteru žádaného pobytového oprávnění. V bodě 23 odůvodnění rozsudku se Městský soud zabýval přípustností žaloby a dospěl k závěru, že žaloba je přípustná. Tento závěr opřel výlučně o právní úpravu a judikaturu týkající se udělování *krátkodobých* víz (vízový kodex a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2018, č. j. 45 A 102/2016- 23, publ. pod č. 3755/2018 Sb. NSS). Mezi krátkodobými a dlouhodobými vízy je však třeba rozlišovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 6 Azs 253/2016-49, publ. pod č. 3718/2018 Sb. NSS, bod 23). Jelikož toliko udělování krátkodobých víz spadá do působnosti unijního práva, je třeba na rozhodnutí o neudělení krátkodobého víza vztáhnout požadavky na jeho soudní přezkum (srov. body 13 a 14 tohoto usnesení). Na rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza za účelem rodinným však požadavky unijního práva vztáhnout nelze, neboť rozhodování o udělení takového víza nespadá do působnosti unijního práva. Soud tedy uvedený rozsudek Městského soudu v Praze nepřesvědčil o přípustnosti žaloby žalobkyně, a to z důvodu popsané skutkové odlišnosti a nevysvětleného východiska, že přípustnost žaloby ve věci dlouhodobého víza je dána unijní regulací krátkodobých víz.
26. Ani z jiných, žalobkyní neodkazovaných, rozhodnutí soudů rozhodujících ve správním soudnictví nevyplývá, že by žaloba proti rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza měla být, s výjimkou případů, kdy je udělení dlouhodobého víza v působnosti unijního práva, přípustná.
27. V rozsudku ze dne 4. 1. 2018, č. j. 6 Azs 253/2016-49, publ. pod č. 3718/2018 Sb. NSS, se

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Nejvyšší správní soud zabýval přezkumem rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza za účelem studia. Tento případ spadl do působnosti unijního práva (konkrétně směrnice č. 2004/114/ES), proto Nejvyšší správní soud dovodil, že takové rozhodnutí není vyloučeno ze soudního přezkumu (srov. bod 43 rozsudku). V bodě 45 citovaného rozsudku pak Nejvyšší správní soud výslovně uvedl (zvýraznění přidáno zdejšími soudem): „*Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že odmítnutí práva stěžovatele obrátit se na soud porušuje jeho právo plynoucí z článku 47 Listiny ve spojení s článkem 18 odst. 4 směrnice Rady 2004/114/ES. Nejvyšší správní soud má za to, že s ohledem na rozsudek ve věci S. E. H., s vědomím odlišností úpravy krátkodobých víz ve vízovém kodexu a dlouhodobých víz v národní úpravě, se za současného stavu judikatury SDEU již jedná o „acte éclairé“, a neshledal proto důvody pro předložení předběžné otázky. **Toto posouzení se vztahuje na situaci žádostí o dlouhodobé vízum podaných dle směrnice Rady 2004/114/ES.** Vzhledem k tomu, že úprava § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců vylučuje soudní přezkum rozhodnutí o neudělení víza, tato vnitrostátní úprava je v posuzovaném případě neaplikovatelná pro rozpor s právem Evropské unie, konkrétně pro rozpor se směrnicí Rady 2004/114/ES ve spojení s čl. 47 odst. 1 Listiny; k takovému postupu srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 2. 12. 2008, sp. zn.: Pl. ÚS 12/08 (U 12/51 SbNU 823) nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Azs 320/2017 - 20.“ Závěr o přípustnosti žaloby proti rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza tak lze vztáhnout pouze na případy udělování dlouhodobých víz za účelem studia dle výše uvedené směrnice. Nelze jej proto aplikovat v projednávané věci.*

28. Za přípustnou považoval Nejvyšší správní soud i žalobu proti rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza za účelem podnikání ve věci sp. zn. 5 Azs 283/2018. Argumentace Nejvyššího správního soudu stran přípustnosti žaloby je obsažena zejména v bodech 10 až 13 již citovaného rozsudku ze dne 9. 10. 2019, č. j. 5 Azs 283/2018-28. Nejvyšší správní soud dovodil, že správní orgány v tehdejší věci aplikovaly vízový kodex, a proto jejich rozhodnutí muselo být podrobeno soudnímu přezkumu. Správní orgány však v této, Nejvyšším správním soudem posuzované, věci neaplikovaly vízový kodex, neboť rozhodovaly o žádosti o dlouhodobé vízum (srov. bod 1 citovaného rozsudku). Pokud pak Nejvyšší správní soud v bodě 13 rozsudku č. j. 5 Azs 283/2018-28 uvedl, že „[ž]aloba by měla být rovněž projednána bez ohledu na to, jaký je důvod podání žádosti o dlouhodobé vízum – podnikání, studium atd. (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci E. H., z něhož krajským soudem zmiňované rozdělování žádostí podle jejich důvodů nevyplývá)“, nemá tento právní názor oporu v citovaném rozsudku Soudního dvora Evropské unie ve věci E. H. (rozsudek SDEU ze dne 13. 12. 2017, S. E. H. proti Minister Spraw Zagranicznych, věc C-403/16), neboť tento rozsudek se týkal výkladu čl. 32 odst. 3 vízového kodexu, a dopadal tedy na krátkodobá víza, jejichž udělování je na rozdíl od udělování dlouhodobých víz za účelem rodinným v působnosti unijního práva. Závěry Soudního dvora Evropské unie prezentované v jeho rozsudku ve věci E. H. proto nelze mechanicky přenášet na udělování dlouhodobých víz. V případě dlouhodobých víz je naopak zapotřebí rozlišovat mezi důvody podání žádostí o jejich udělení, neboť některé účely, pro něž je o dlouhodobé vízum žádáno, mohou spadat do působnosti unijního práva (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 253/2016-49, publ. pod č. 3718/2018 Sb. NSS). Závěry o přípustnosti žaloby proti rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů pro neudělení víza tak, jak byly formulovány v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 5 Azs 283/2018-28, lze považovat za judikaturní

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

exces, jak naznačil sám Nejvyšší správní soud v bodě 10 svého rozsudku ze dne 3. 12. 2020, č. j. 10 Azs 21/2020-28.

29. Žalobu proti rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza za účelem rodinným shledaly přípustnou i Městský soud v Praze ve věci sp. zn. 5 A 224/2018, resp. Krajský soud v Ústí nad Labem ve věci sp. zn. 15 A 12/2019.
30. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 14. 4. 2021, č. j. 5 A 224/2018-40, v bodech 33 a 34, uvedl s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 253/2016-49, publ. pod č. 3718/2018 Sb. NSS, a ze dne 18. 9. 2019, č. j. 10 Azs 112/2018-50, že žaloba proti přezkoumávanému rozhodnutí je přípustná. První citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu se však týkal specifického typu dlouhodobého víza za účelem studia, jehož vydávání spadá do působnosti unijního práva, a druhý citovaný rozsudek se týkal krátkodobého víza, jehož udělování taktéž spadá do působnosti unijního práva - na oba dva typy víz se proto uplatní požadavky unijního práva na soudní přezkum rozhodnutí o jejich neudělení. Městský soud v Praze dovodil přípustnost žaloby proti rozhodnutí ve věci dlouhodobého víza argumentací týkající se udělování krátkodobého víza, resp. dlouhodobého víza, které je ale v působnosti unijního práva. Jeho argumentace však nereflektovala, že tehdy napadené rozhodnutí bylo rozhodnutím o dlouhodobém vízu nespádajícím do působnosti unijního práva, a proto nebylo lze dovodit přípustnost žaloby proti němu na základě unijního práva.
31. Obdobně i Krajský soud v Ústí nad Labem v bodech 21 a 22 rozsudku ze dne 30. 8. 2021, č. j. 15 A 12/2019-46, dovodil přípustnost žaloby proti rozhodnutí o neudělení dlouhodobého víza za účelem rodinným. Učinil tak na podkladě rozsudku Soudního dvora Evropské unie ve věci E. H., rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2018, č. j. 45 A 102/2016-23, které se však týkaly udělování krátkodobých víz, rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 253/2016-49, publ. pod č. 3718/2018 Sb. NSS, který se týkal dlouhodobého víza za účelem studijním, které spadá do působnosti unijního práva, a rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 283/2018-28, vůči němuž se zdejší soud vymezil v bodě 28 odůvodnění tohoto usnesení.
32. Na podporu argumentace o nepřípustnosti žaloby žalobkyně z důvodu, že napadené rozhodnutí je vyloučeno ze soudního přezkumu dle § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců soud odkazuje i na ustálenou judikaturu Ústavního soudu (usnesení ze dne 25. 2. 2020, sp. zn. II. ÚS 393/20; ze dne 25. 2. 2020, sp. zn. II. ÚS 163/20; či ze dne 25. 3. 2020, sp. zn. I. ÚS 228/20), dle nichž „*nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza je zaprvé vyloučeno ze soudního přezkumu podle § 171 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., přičemž ústavní konformitu tohoto ustanovení [v témže znění tehdy jako § 171 písm. a) téhož zákona] stvrdil Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. Pl. ÚS 23/11 ze dne 24. 4. 2012 (N 86/65 SbNU 161; 234/2012 Sb.)*“, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 Azs 34/2015-41, dle kterého je rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza za účelem podnikání vyloučeno ze soudního přezkumu.
33. Soud z výše uvedených důvodů žalobu žalobkyně výrokem I tohoto usnesení odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s., neboť se žalobkyně domáhala přezkumu rozhodnutí, které je ze soudního přezkumu vyloučeno na základě § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
34. O nákladech řízení soud rozhodl výrokem II tohoto usnesení podle § 60 odst. 3 věta první

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení usnesení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 14. listopadu 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.